

Arrest

nr. 100 557 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 september 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 11 maart 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 februari 2011 de beslissing waarbij aan verzoekers, op medische gronden, een tijdelijke verblijfsmachtiging werd toegekend.

1.3. Verzoekers dienden op 13 juni 2012 een aanvraag in tot verlenging van de eerder toegestane machtiging tot voorlopig verblijf.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 september 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd afgewezen en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het ten aanzien van verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van
[V.H.] Attaché,
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:
[A.A.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd :"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het ten aanzien van verzoekster genomen bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van
[V.H.] Attaché,
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:
[M.B.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)
Kinderen:*

*(Decl.) [A.M.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)
(Decl.) [A.S.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)
(Decl.) [A.R.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)
(Decl.) [M.A.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 ;

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd :"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verzoekers om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*2° hij langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.
(zie stuk 1).”*

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoeker afkomstig is van T[s]jet[s]jenië, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoeker en zovelen van zijn volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le cons[eil] d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord[t] met enkele verwijzing naar een wettelijke bepaling, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- er werd door verzoeker een aanvraag art. 9 TER VW ingediend, en op datum van het bevel om het grondgebied te verlaten werd hieromtrent nog geen definitieve beslissing genomen (er werd weliswaar een negatieve beslissing genomen doch hieromtrent is nog beroep hangende, bovendien is er een nieuw verzoek art. 9 TER VW ingediend).

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

In casu dient vastgesteld dat er geen beslissing was genomen betreffende de aanvraag art. 9 TER VW (er is beslissing tussengekomen 16.03 terwijl het bevel dateert van 15.03.2012).

Bovendien is er thans beroepsprocedure voor uw zetel hangende waarmee er geen rekening werd gehouden.

- ondertussen werd eveneens door verzoeker een art. 9 BIS VW ingediend

In toepassing van art. 9 BIS VW en de beginselen van behoorlijk bestuur mag van verwerende partij verwacht worden dat er ondertussen geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, vooraleer hieromtrent uitspraak is gedaan.

Een antwoord op deze aanvraag dient afgewacht te worden vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 BIS VW en art. 9 TER VW.”

4.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan op te merken dat deze wetsbepaling verweerder de verplichting oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer deze langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Het staat niet ter discussie dat de termijn waarvoor verzoekers tot een verblijf gemachtigd waren op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam reeds verstreken was. Verweerder diende hen derhalve, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. De bewering van verzoekers dat zij afkomstig zijn uit Tsjetsjenië waar de overheid hen geen bescherming kan bieden en zelf als agressor optreedt doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Verzoekers erkennen daarenboven dat zij een asielaanvraag indienden en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) voorafgaand aan de beslissingen van verweerder om hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren oordeelde dat zij niet in aanmerking kwamen voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en het beroep dat zij tegen deze beslissing instelden door de Raad werd afgewezen. Verweerder diende bijgevolg geen rekening meer te houden met de voorgehouden problemen van verzoekers in hun land van herkomst, nu door de bevoegde instanties werd geoordeeld dat deze geen belemmering vormden voor hun terugkeer.

Waar verzoekers stellen dat nog geen definitieve beslissing werd genomen inzake hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verder verblijf te worden gemachtigd moet worden geuid dat verzoekers in hun feitenrelaas zelf aangeven dat verweerder op 21 september 2012 hun verzoek om, op medische gronden, tot een verder verblijf te worden gemachtigd heeft afgewezen. Het gegeven dat verzoekers tegen deze beslissing een beroep hebben ingesteld bij de Raad leidt verder niet tot de conclusie dat verweerder de bestreden beslissingen niet kon nemen of dat hij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. De procedure voor de Raad heeft namelijk geen schorsende werking en heeft niet tot gevolg dat verzoekers in afwachting van een uitspraak enig verblijfsrecht kunnen laten gelden. Zelfs een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om medische redenen wordt afgewezen heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekers over enig verblijfsrecht beschikken en de bestreden beslissingen niet konden worden genomen. Verzoekers' bewering dat de bestreden beslissingen dateren van 15 maart 2012 en dus werden genomen alvorens hun aanvraag tot verlenging van de hun initieel toegestane verblijfsmachtiging werd afgewezen mist verder zonder meer feitelijke grondslag.

In zoverre verzoekers betogen dat zij een nieuwe aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd hebben ingediend moet worden gesteld dat het loutere indienen van een dergelijke aanvraag geen schorsende werking heeft. Daarnaast moet worden toegelicht dat de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen, meer bepaald op 21 september 2012, geen rekening houden met een nieuwe verblijfsaanvraag die pas later werd ingediend. Het gegeven dat verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf, om medische redenen, zouden hebben ingediend nadat de bestreden beslissingen werden genomen kan derhalve niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de wettigheid van deze beslissingen.

Tevens moet worden geuid dat de bewering van verzoekers dat zij ook een aanvraag indienden om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd in voorliggende zaak evenmin nuttig is. Er moet in dit verband worden benadrukt dat het loutere

indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden, overeenkomstig voormelde wetsbepaling, niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekers legaal op het grondgebied verblijven en niet verhindert dat het onwettig karakter van hun verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr.127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissingen pertinent en draagkrachtig is en dat de uiteenzetting van verzoekers niet toelaat te concluderen dat deze beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Verzoekers tonen met hun beschouwingen geen schending aan van de artikelen 7, 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de rechten van de verdediging.

Hun betoog luidt als volgt:

“In T[s]jet[s]jenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard[,] onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in T[s]jet[s]jenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in T[s]jet[s]jenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit T[s]jet[s]jenië;

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van T[s]jet[s]jenië het slachtoffer was [van] groepsvervolging, zijnde «une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit [in] T[s]jet[s]jenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar het niet hebben van een geldig paspoort met geldig visum, zonder rekening te houden met, en te

motiveren omtrent alle overige relevante elementen, zo ondermeer de situatie in het geboorteland van verzoeker.”

4.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers opnieuw lijken voorbij te gaan aan het gegeven dat hen de mogelijkheid geboden werd om een asielaanvraag in te dienen, dat de commissaris-generaal oordeelde dat zij geen nood hadden aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat deze beslissing bevestigd werd door de Raad. Verweerder diende bijgevolg geen rekening meer te houden met hun voorgehouden problemen in hun land van herkomst, daar deze reeds door de bevoegde instanties werden onderzocht en niet weerhouden werden als een reden die een terugkeer naar dat land zou verhinderen.

Daarnaast moet worden geduid dat de bestreden beslissingen verzoekers niet verplichten om terug te keren naar hun land van herkomst, doch slechts om het grondgebied van de in deze beslissing opgesomde Staten te verlaten.

Het motief van de bestreden beslissing zelf – met name de vaststelling dat zij langer in het Rijk verblijven dan de termijn waartoe zij gemachtigd werden – wordt door verzoekers voorts niet ter discussie gesteld. Zoals reeds uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel diende verweerder om deze reden aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt ook in het tweede middel niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.2. Evenmin blijkt dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gebaseerd op correcte feiten. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

4.2.2.3. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waarnaar verzoekers verwijzen, laten verweerder ook niet toe af te wijken van een verplichting die hem door de wetgever werd opgelegd en kunnen in casu dus niet nuttig worden ingeroepen (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

4.2.2.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers voorts aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers beperken zich tot een aantal zeer algemene en niet onderbouwde beweringen inzake de problemen die in Tsjetsjenië bestaan en tonen hiermee niet aan dat zij een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.2.2.5. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hun recht op veiligheid en vrijheid, zoals bedoeld in artikel 5 van het EVRM, door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht.

4.2.2.6. De Raad wijst er ook op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij lichten hun standpunt als volgt toe:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in.

Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De bevoegde instanties dienen thans niet enkel [te] onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor T[s]jet[s]jeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in T[s]jet[s]jenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van de zoon van verzoeker en ook art. 9 BIS VW in die zin dat geen rekening gehouden wordt met de ingediende aanvraag art. 9 BIS VW.

Het schendt de regels der fair play om hem nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van medische regularisatie en anderzijds humanitaire regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op zijn aanvraag op basis van medische regularisatie of nog op basis van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een definitieve uitspraak tot legaal verblijf op basis van medische regularisatie en humanitaire regularisatie, procedures die thans hangende zijn, aangezien verzoeker uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken, zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dient te verliezen.”

4.3.2.1. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers geen enkel stuk aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat de situatie in hun land van herkomst in negatieve zin is gewijzigd sedert het ogenblik dat de Raad oordeelde dat zij niet in aanmerking kwamen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien moet worden gesteld dat de Vreemdelingenwet een vreemdeling de mogelijkheid biedt om, nadat zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen, een nieuwe asielaanvraag in te dienen in het geval de situatie in zijn land van herkomst drastisch gewijzigd is en hij hierdoor alsnog meent nood te hebben aan een beschermingsstatus. Het feit dat verzoekers geen gebruik hebben gemaakt van deze mogelijkheid toont aan dat zij zelf niet overtuigd waren van het feit dat de situatie in hun land van herkomst dusdanig veranderd was dat zij nood hadden aan een beschermingsstatus.

4.3.2.2. Aangezien verzoekers niet aantonen dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt kan geen schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.

4.3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de niet nader toegelichte andere beginselen van behoorlijk bestuur kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoekers voeren in een vierde middel de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen het volgende:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvra[ger] wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in T[s]jet[s]jenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoeker en zijn echtgenote.”

4.4.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verwijst de Raad naar de bespreking van de drie voorgaande middelen en benadrukt opnieuw dat door de bevoegde asielinstanties reeds werd vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de toekenning van

de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij niet aantonen dat de situatie in hun land van herkomst sedertdien in negatieve zin gewijzigd is. Tevens moet worden opgemerkt dat verzoekers niet aantonen ooit, voorafgaand aan de datum waarop de bestreden beslissingen genomen werden, melding te hebben gemaakt van het feit dat verzoekster enig gezondheidsprobleem had, zodat verweerder in de mogelijkheid was om hiermee rekening te houden. Zij tonen in het kader van voorliggend beroep zelfs niet aan dat verzoekster een ernstige medische aandoening heeft.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.4.2.2. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

Door te betogen dat zij niet beschikken over een effectief rechtsmiddel tonen zij ook niet aan dat de bestreden beslissingen door enige onwettigheid zijn aangetast.

4.4.2.3. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe een schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK